

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **M. C.**, zastoupené Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, 186 00, Praha 8 - Karlín, proti žalovanému: **Policie České republiky – Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Hradec Králové, Věkoše 416, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. září 2015, čj. KRPB-82895-35/ČJ-2015-050022, o prodloužení zajištění, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2015 rozhodl žalovaný **o prodloužení doby zajištění** žalobkyně podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění, za účelem jejího předání podle právního předpisu Evropského společenství [Nařízení rady (ES) č. 604/2013], kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), stanovená rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 31.8.2015, pod č.j. KRPB-82895-14/ČJ-2015-050022, o zajištění podle § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). **Dobu trvání prodloužení**

zajištění žalovaný stanovil dle § 129 odst. 5 cit. zákona o 30 dnů, tedy do 29. 10. 2015, neboť je to nezbytné k pokračování řízení o předání dle Dublinského nařízení.

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, doručenou soudu dne 2.11.2015, v níž namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobenou tím, že žalovaný za prvé na daný případ aplikoval Dublinské nařízení, ačkoliv tento předpis nepředstavuje dostatečný právní základ pro zbavení osobní svobody žalobkyně a za druhé při rozhodování o jejím zajištění se řádně nezabýval otázkou, zda existuje reálný předpoklad toho, že k předání žalobkyně do Rakouska ve stanovené lhůtě skutečně dojde.

Zbavení osobní svobody žalobkyně považuje za neslučitelné s čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy z důvodu nedostatečných materiálních podmínek, ve kterých probíhá zajištění žalobkyně v ZZC Bělá-Jezová. Žalovaný způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí minimálně tím, že v rámci přiměřenosti a nezbytnosti zajištění vůbec nezohlednil podmínky v zařízení, ve kterém měla být žalobkyně omezena na osobní svobodě.

Žalobkyně se domnívá, že žalovaný v daném případě **porušil následující ustanovení:**

1) Článek 28 odst. 2 Dublinského nařízení, a to to hned ve dvou směrech. Za prvé, žalovaný zajistil žalobkyni na základě předpisu, jehož aplikace na případ žalobkyně není možná (A). Za druhé, při rozhodování o zajištění se žalovaný řádně nezabýval otázkou, zda existuje reálný předpoklad toho, že k předání žalobkyně do jiného členského státu EU ve stanovené lhůtě skutečně dojde, a svůj závěr nedostatečně zdůvodnil (B).

(A) Žalobkyně namítá, že k zajištění její osoby na základě čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, a tím tedy ani na základě § 129 zákona o pobytu cizinců nemohlo dojít, neboť chybí zákonem stanovená objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince. Odkázala v tomto směru na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.6.2015, č. j. 42 A 12/2015-78, který dospěl k závěru, že „*v důsledku neexistence zákonem stanovených kritérií pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince je úprava obsažená v čl. 28 Dublinského nařízení v České republice neaplikovatelná*“. Podle žalobkyně se nejedná o překvapivý závěr, když stejný právní názor v minulosti vyjádřily i německý Spolkový soudní dvůr a rakouský Správní soudní dvůr, k jejichž rozsudkům také citovaný krajský soud odkázal. Správnost závěru Krajského soudu v Ústí nad Labem potvrdil i Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 9.7.2015, č. j. 1 A 47/2015-21, stejně i Krajský soud v Praze (rozsudek ze dne 10.8.2015, č.j. 44 A 52/2015-20). Uvedené závěry jsou dle žalobkyně přenositelné i na její případ. Žalobkyně má proto za to, že k jejímu zajištění došlo na základě rozhodnutí vydaného dle právních předpisů, které byly shledány jako neaplikovatelné, což způsobuje, že takové rozhodnutí je nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně se dovolává principů právní jistoty a předvídatelnosti práva, odkázala v tomto směru na nálezy Ústavního soudu IV. ÚS 738/09 ze dne 11.9.2009.

(B) Žalobkyně uvedla, že ačkoliv se žalovaný otázkou existence reálného předpokladu toho, že k jejímu předání do jiného členského státu EU ve

stanovené lhůtě skutečně dojde, zabývá, činí tak pouze formálně a bez jakéhokoliv odůvodnění. Zde uvedla, že na rozdíl od čl. 15 odst. 4 tzv. Návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008) Dublinské nařízení výslovně neuvádí požadavek reálného předpokladu pro navrácení či přemístění jako nutnou podmínku zákonnosti zajištění. Podle čl. 28 odst. 2 Dublinské nařízení mohou členské státy *„zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu“*. Žalobkyně dále uvádí, že přemístění cizince do jiného členského státu EU tak představuje jediný účel, pro který může být zajištění podle čl. 28 nařízeno. Navzdory absenci výslovné normy je proto nutné považovat „přemístitelnost“ cizince, tj. existenci reálného předpokladu pro jeho přemístění za podmínku, jejíž nesplnění činí zbavení osobní svobody nezákonné. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 80/2009-66 ze dne 31.3.2010, v němž je uvedeno: „logickým předpokladem zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců je, že jeho účel bude moci být naplněn. Proto je třeba při rozhodování o zajištění brát v úvahu i podmínky převzetí cizince druhou stranou“. Z uvedeného je dle žalobkyně zřejmé, že k zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců může dojít pouze tehdy, je-li perspektiva jeho navrácení či přemístění reálná. Žalovaný se však s touto skutečností vyrovnal čistě formálně konstatováním, že přemístění žalobkyně do Rakouska ve stanovené lhůtě 30 dnů je reálné. V rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu neuvedl žádné konkrétní skutečnosti či úvahy, kterými se v tomto řízení řídil, čímž způsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z nejaktuálnějších statistik ohledně aplikace Dublinského nařízení za září 2015 pak vyplývá, že byl realizován pouze jeden transfer do Rakouska.

2) Článek 5 odst. 1 Evropské úmluvy, neboť žalobkyně považuje zbavení osobní svobody za neslučitelné s uvedeným článkem z důvodu nedostatečných materiálních podmínek, ve kterých probíhá její zajištění v ZZC Bělá-Jezová. Podle judikatury ESLP *„musí existovat spojitost mezi uváděným důvodem povoleného zbavení osobní svobody na straně jedné a místem a režimem zajištění na straně druhé“* (ESLP, Aerts v. Belgie, rozsudek z 30.7.1998, § 46). Žalobkyně uvádí, že Evropská úmluva stanoví dvojím způsobem standard, který musí materiální podmínky zbavení osobní svobody dosáhnout. Za prvé, podmínky zajištění nesmí být neslučitelné s čl. 3 Evropské úmluvy, který zakazuje mučení a nelidské a ponižující zacházení nebo trestání. Podle ESLP *„čl. 3 Evropské úmluvy vyžaduje po státech zajistit, aby každá osoba byla zbavená svobody v podmínkách, které jsou slučitelné s respektováním lidské důstojnosti...“* Druhý způsob vychází ze samotného článku 5 odst. 1 cit. úmluvy *„Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů [uvedeno pod písmeny a) až f)], pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem“*). ESLP z něj dovozuje požadavek, aby *„každé zbavení svobody bylo v souladu s účelem čl. 5, tj. chránit jednotlivce před svévolí.“* Žalobkyně odkázala na konkrétní judikaturu ESLP k oběma způsobům a dále uvedla, že vztah mezi čl. 5 odst. 1 a čl. 3 Evropské úmluvy, pokud jde o materiální podmínky zajištění, nebyl ESLP výslovně určen. Pokud jde o konkrétní aspekty podmínek zajištění, které ESLP z hlediska čl. 3 a 5 Evropské úmluvy obvykle zkoumá, a měl by tak činit i žalovaný správní orgán a soud, jsou: a) velikost a uzpůsobení prostoru, který jednotlivec obývá, b) přístup k právní pomoci, c) dostupnost zdravotní péče a d) volnočasové aktivity. Žalobkyně v této souvislosti upozornila, že jak vyplývá z přiložené aktuální zprávy Veřejného ochránce práv ze

srpna a října 2015, zajištění žalobkyně nemůže ve vztahu k žádnému z uvedených kritérií obstat ve světle požadavků čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. V případě žalobkyně je navíc nutné zohlednit to, že je ve vysokém stupni těhotenství a ještě v době svého zajištění v ZZC na základě napadeného rozhodnutí bude matkou novorozeného dítěte. Žalovaný se materiálními podmínkami zajištění především ve vztahu k očekávanému mateřství žalobkyně vůbec nezabýval, čímž způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uhradil žalobkyni náklady řízení.

Žalovaný podal současně s předložením správního spisu a žaloby soudu dne 2.11. 2015 své písemné **vyjádření ve věci** (ze dne 1.11. 2015). Zrekapituloval, že dne 31.8. 2015 byla rozhodnutím žalovaného žalobkyně zajištěna za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství Nařízení rady (ES) č. 604/2013. Doba zajištění byla podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Současně bylo cizince vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR dle ustanovení § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., následně byla umístěna do doby předání dle mezinárodní smlouvy do Záchytného zařízení pro cizince v Bělé Jezové. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 7.10.2015, č.j. 32 A 1/2015-37 jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku pak uvedl, **že rozhodnutí o zajištění žalobkyně za účelem předání do země, v níž běží řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bylo vydáno v souladu s českým právním řádem.** Žalovaný dále uvedl, že dne 21.10. 2015 obdržel od Nejvyššího správního soudu informaci, že pod č.j. 4 Azs 227/2015 je vedeno řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti výše citovanému rozsudku krajského soudu č.j. 32 A 1/2015. Dále obdržel od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (OAMP) písemnou informaci, že se žalobkyní byl zahájen postup podle Dublinského nařízení, kdy byly do Rakouské a Maďarské republiky odeslány žádosti o přijetí cizinky. Na základě uvedené skutečnosti bylo cizince vydáno žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 30 dnů. Dne 5.10.2015 žalovaný obdržel od OAMP písemnou informaci o probíhajícím řízení o přijetí cizinky do Rakouské republiky s tím, že dne 28.9. 2015 OAMP obdrželo souhlasné stanovisko rakouské strany.

K bodu 1, písm. (A) žaloby, týkajícímu se zajištění žalobkyně dle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., žalovaný zopakoval výše shrnutý závěr Krajského soudu v Hradci Králové v rozsudku ze dne 7.10.2015, č.j. 32 A 1/2015-37. Podotkl, že ustanovení § 129 zákona č. 326/1999 Sb. zakotvuje možnost zajištění cizince ze **dvou zcela odlišných důvodů** opírajících se o zcela jiné právní předpisy. **Za první** se jedná o možnost zajistit cizince za účelem jeho předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13.1. 2009, tj. podle tzv. readmisní dohody, která musí být ve výroku přímo jmenovitě uvedena. V žádné z platných readmisních dohod není stanovena podmínka vážného nebezpečí útěku, a už jen z tohoto důvodu se žalovaný domnívá, že tuto podmínku nelze zahrnout do ustanovení § 129 zákona č. 326/1999 Sb. jakožto základní podmínku zajištění. **Za druhé** se jedná o možnost zajistit cizince za účelem jeho předání nebo průvozu podle přímo použitelného právního předpisu Evropského společenství, kterým je myšleno (a odkazuje na něj platná právní úprava) Dublinské nařízení, které pak ve svém čl. 28 upravuje oblasti zajištění.

Žalovaný odkázal na závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem uvedené v rozsudku č. j. 75A 29/2014-75 o tom, že Dublinské nařízení je bezprostředně použitelné a závazné a má aplikační přednost před právem vnitrostátním, pro zajištění za účelem přemístění je nutno aplikovat výhradně úpravu obsaženou v Dublinském nařízení. Uvedl, že samotný výrok prvotně napadeného rozhodnutí o zajištění zcela jednoznačně říká, že žalobkyně se zajišťuje podle § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/199 Sb. za účelem jejího předání podle Dublinského nařízení. Napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění obsahuje výrok, ve kterém se doba zajištění prodlužuje dle ustanovení § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. a opět za účelem jejího předání podle právního předpisu Evropského společenství. Dle názoru žalovaného je zřejmé, že musí být splněny nejen všechny podmínky pro předání podle Dublinského nařízení, ale též, jako v tomto případě, i podmínky pro zajištění či prodloužení doby zajištění za tímto účelem. Uvedl, že samotné ustanovení § 129 zákona č. 326/1999 Sb. zakotvuje obecné podmínky zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu, které jsou dále specifikovány v dané mezinárodní smlouvě (readmisní dohodě) či přímo použitelném právním předpisu Evropského společenství (Dublinském nařízení). Žalovaný má za to, že všechny podmínky zajištění uvedené v obou předpisech dodržel a své úvahy náležitě odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Neoprávněný vstup a pobyt na území ČR je zcela jasně prokázán, neboť žalobkyně nebyla při kontrole Policie ČR schopna prokázat jak svoji totožnost, tak oprávněnost k pobytu na území (nepředložila cestovní ani jiný doklad totožnosti a ani platné vízum či oprávnění k pobytu). Aplikovatelnost Dublinského nařízení je jednoznačně podložena porovnáním otisků prstů žalobkyně v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda s ID vyhotovenými v Řecku a Maďarsku (viz spisový materiál). Poznamenal, že účelem EURODACU je pomoc při určování členského státu, který je na základě Dublinského nařízení příslušný pro posouzení žádosti o azyl podané v členském státě, a jinak usnadňovat uplatňování Dublinského nařízení. Shoda EURODAC je uvedena i mezi podklady prvotního rozhodnutí o zajištění.

Žalovaný nesouhlasí se žalobní námitkou, že ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. K této námitce žalovaný stejně jako ve svém vyjádření k žalobě proti prvotnímu rozhodnutí uvedl, si je vědom významu čl. 5 Evropské úmluvy, ke zbavení osobní svobody vždy přistupuje jako ke krajnímu prostředku řešení nastalé situace, kdy není možné využít mírnějších prostředků, za současného splnění účelu probíhajícího řízení. K omezení osobní svobody dochází pouze z důvodu, stanoveného zákonem a v řízení zákonem předepsaném. Národní právní úprava je plně v souladu jak s Evropskou úmluvou a Listinou základních práv a svobod, tak i judikaturou ESLP. Konstatoval rozhodnutí ESLP, zdůrazňující základní účel ochrany poskytované čl. 5 Evropské úmluvy, tj. minimalizace rizika svévolného zbavení svobody (*např. rozsudky: Kurt proti Turecku, Stafford proti Spojenému království*) s tím, že k omezení osobní svobody může státní moc přistoupit jen z důvodů stanovených zákonem a v řízení zákonem předepsaném, tedy, že jeho právní základ musí být obsažen v hmotném i procedurálním vnitrostátním právu (*např. S.D. proti Řecku, Chahal proti Spojenému království*), když vnitrostátní zákon musí být dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo riziku svévole (*např. Mooren proti Německu, Shamsa proti Polsku*). Správní orgán nemůže pro odůvodnění použít svá vytvořená subjektivní kritéria,

důsledně se drží objektivitu a vychází ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení, je též plně oprávněn použít racionální úvahu pro určení objektivních kritérií, mezi která lze zařadit např. důvod žádosti o azyl, možnost opatření ubytování, vztah k ČR a státu, kde bylo požádáno o azyl, pobyt dalších rodinných příbuzných či přátel na území ČR, předchozí chování cizince a dle rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 5 A 33/2011 lze mezi tato kritéria zařadit i určitou míru důvěry. Taková důvěra bude pochopitelně oslabená vůči cizinci, který již v minulosti nerespektoval své povinnosti a svévolně opustil území. Při vymezování kritérií je nutné držet se v mezích důvodu, stanoveném v jak zákoně, tak i v Dublinském nařízení. Takové rozhodnutí je pak přezkoumatelné v plném rozsahu soudem, je tak zcela respektován čl. 5 odst. 4 Úmluvy – v této souvislosti odkazuje žalovaný na rozhodnutí NSS č.j. 2 Azs 49/2015, jímž byla zamítnuta kasační stížnost mimo jiné i v bodě, týkajícím se posouzení rozporu mezi rozhodnutím o zajištění a čl. 28 Dublinského nařízení, včetně namítané absence definice „vážného nebezpečí útěku“ v příslušné legislativě. Žalovaný poté cituje z rozhodnutí Krajského soudu v Brně č.j. 33 A 40/2015-32, který uvedl, že pokud stát EU neučinil implementaci objektivních kritérií, nelze ještě dovozovat, že čl. 28 Dublinského nařízení není aplikovatelný, resp. nelze ho uplatnit ve spojení s institutem zajištění cizince za účelem jeho předání orgánům příslušného státu a pojem vážné nebezpečí útěku není pojmem úplně neurčitým, neaplikovatelným, nesmí však docházet k libovůli, znamenající nezákonnost kvalifikace skutkového stavu pod takovýto legální pojem. Dále odkazuje i na judikaturu Ústavního soudu – konkrétně III. ÚS 566/03, kterou lze přiměřeně aplikovat, či nález I. ÚS 1115/09. V této souvislosti žalovaný uvedl, že otázkou absence objektivních kritérií se ve svém rozsudku č.j. 32 A 1/2015-37 zabýval i Krajský soud v Hradci Králové (tj. v žalobě proti prvotnímu rozhodnutí o zajištění žalobkyně), který dále k požadavku existence vážného nebezpečí útěku k osobě žalobkyně paní COFU zdůraznil, že žalobkyně ani žádným způsobem nezakrývala, naopak uvedla, že jejím jediným záměrem je cestovat do Německa za svým přítelem, o němž však neví, kde konkrétně pobývá. Soudu pak není zřejmé, jaké jiné další skutečnosti by měly jakýkoliv státní orgán vést k závěru, že v jejím případě je díkce Dublinského nařízení v čl. 28 odst. 2 naplněna beze zbytku, když ještě zhodnotí další, v tomto směru významné skutečnosti, že žalobkyně, ač v dalších státech požádala v uplynulých obdobích o udělení mezinárodní ochrany, vždy buď nevyčkala ani samotného rozhodnutí ve věci, případně vycestovala do jiného státu i přes kladné vyřízení. Podle soudu je pak v případě žalobkyně požadavek existence vážného nebezpečí útěku tak, jak byl předpisem v potřebných souvislostech institutu zajištění cizince míněn, naplněn.

Citované nálezy Ústavního soudu se vážou k vazební problematice, nicméně pojednávají o vzetí do vazby za podmínky, jestliže z jednání obviněného či dalších konkrétních okolností vyplývá důvodná obava, že uprchne, nebo se bude skrývat a též hovoří o tom, že je přirozené, že rozhodování o vazbě je vedeno vždy v rovině pouhé pravděpodobnosti (nikoliv jistoty) ohledně důsledků, které mohou nastat, nebude-li obviněný držen ve vazbě, za současného zjištění, že skutečnosti nasvědčují tomu, že existuje důvodná obava, že se obviněný zachová způsobem, uvedeným v § 67 trestního řádu a že účelu vazby není možno dosáhnout jinak. Za podstatné na znění ustanovení § 67 písm. a) trestního řádu žalovaný považuje to, že kritéria pro posuzování útěku nebo skrývání jsou stanovena demonstrativně a k jejich výkladu slouží i judikatura Ústavního soudu. Jedná se o obdobnou situaci, která je napadána žalobou. Žalovaný následně konstatoval skutkové okolnosti ze správního

spisu (viz níže). Uvedl, že k zajištění žalobkyně došlo z důvodu závažné obavy, že bude na útěku do Spolkové republiky Německo. Žalovaný má za to, že nepřekročil meze správního uvážení, nýbrž uplatnil svoji diskreční pravomoc způsobem odpovídajícím zjištěnému skutkovému stavu. Dále má za to, že neuvedení objektivních kritérií v národním předpise nemá za následek nemožnost zajišťování cizinců z důvodu jejich předání na základě Dublinského nařízení a jejich neuvedení nemá za následek libovůli ze strany správních orgánů, neboť jsou pod neustálou kontrolou jak Veřejného ochránce práv, jejich rozhodnutí jsou plně soudně přezkoumávána nezávislými soudy. Žalovaný uzavírá, že v případě žalobkyně byly podmínky pro její zajištění naplněny, neboť na základě její výpovědi učiněné během správního řízení, kdy uvedla, že o azyl v Maďarsku požádala zřejmě účelově, aby se vyhnula omezení na osobní svobodě, tak stejně i v Řecku a Rakousku. Nechtěla na území těchto států setrvat, přestože ve všech státech, kde požádala o azyl, jí bylo vyhověno. Nehodlá setrvat ani v ČR, skutečným cílem její cesty je Německo, je tedy dána důvodná obava odůvodňující vážné nebezpečí jejího útěku.

K bodu 1 písm. (B) žaloby, tedy k otázce, zda existuje reálný předpoklad, že k předání žalobkyně do jiného členského státu skutečně dojde, a k odůvodnění rozhodnutí v tomto bodě žalovaný uvedl, že již při prvotním vydání rozhodnutí o zajištění a při následném prodloužení zajištění postupoval v souladu s judikaturou NSS, konkrétně dle rozsudku č.j. 7 Azs 11/2015-32, kde je jednoznačně stanovena možnost prvotního zajištění cizinců za účelem jejich předání dle Dublinského nařízení na maximální dobu jednoho měsíce od podání žádosti o mezinárodní ochranu, následuje citace článku 28 odst. 3 cit. nařízení se závěrem, že z něho vyplývá, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodloužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Žalovaný zopakoval, že lhůta pro přemístění do Rakouské republiky byla v prvotním rozhodnutí o zajištění stanovena na třicet dní a vycházela z kvalifikovaného odhadu správního orgánu, a to na základě zkušeností z řady předchozích případů. Dne 21.9. 2015 obdržel žalovaný na základě žádosti ze dne 20.9. 2015 od MV OAMP, Oddělení Dublinského střediska pod č.j. OAM-2243/DS-PR-2015 písemnost Oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení, kde je uvedeno, že byla odeslána žádost o přijetí zpět do Rakouska a Maďarska, lhůta pro odpověď rakouské a maďarské strany byla stanovena na 4.10. 2015. Žalovaný byl požádán o prodloužení lhůty zajištění podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu probíhajícího dublinského řízení. Lhůta k prodloužení byla v žalobou napadeném rozhodnutí stanovena na dalších třicet dnů, tedy do 29.10. 2015. Dne 5.10. 2015 obdržel žalovaný od oddělení Dublinského střediska nové oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení v němž je uvedeno, že dne 28.9.2015 uvedené oddělení obdrželo souhlasné stanovisko rakouské strany s tím, že v nejbližších dnech bude cizince předáno rozhodnutí o zastavení řízení a jejím předání do Rakouska. Správní orgán byl opětovně požádán o prodloužení lhůty zajištění dle § 129 zákona č. 326/1999 z důvodu probíhajícího dublinského řízení. Dne 23.10. 2015 obdržel žalovaný od oddělení Dublinského střediska poslední písemnost Oznámení o

průběhu řízení podle Dublinského nařízení v němž je uvedeno, že dne 7.10. 2015 bylo cizince předáno rozhodnutí o zastavení řízení a jejím předání do Rakouské republiky, lhůta pro podání žaloby vypršela dne 21.10. 2015 a vzhledem k tomu, že žaloba může být na příslušný soud doručena ještě 26.10. 2015 a šestitýdenní lhůta pro provedení transferu do příslušného členského státu vyprší až dne 9.11. 2015, je tímto žádáno o prodloužení zajištění žalobkyně do dne 9.11. 2015.

Žalovaný k předmětné problematice odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23.11.2011, v němž uvedl, že v případech, kdy již v době rozhodování o zajištění je zřejmé, že jeho účel nebude moci být realizován, nelze omezení či zbavení osobní svobody považovat za souladné s ústavním pořádkem i mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv, nicméně je nezbytné přihlížet k tomu, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky udělení správního vyhoštění či předání na základě mezinárodní smlouvy, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel a aby nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat, či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR. V závěru tohoto rozhodnutí pak NSS uvádí, že pokud je **takové předání alespoň potenciálně možné, je rozhodnutí o zajištění cizince oprávněné**, v případě, že je zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn, je povinností správního orgánu cizince propustit na svobodu.

Žalovaný ve vztahu k projednávané věci uvedl, že **musí být alespoň pravděpodobné**, že účel, který je zajištěním sledován, může být naplněn. Na základě výše citovaného oznámení ze dne 23.10.2015 nemá žalovaný sebemenší důvod se domnívat, že by k provedení transferu žalobkyně dle Dublinského nařízení v daném případě nedošlo. Má za to, že v případě žalobkyně byly dodrženy veškeré zákonné lhůty jak prvotního zajištění, tak jeho prodloužení.

K bodu 2) žaloby, že zbavení osobní svobody žalobkyně je dále nutné považovat za neslučitelné s čl. 5 odst. Evropské úmluvy z důvodu nedostatečných materiálních podmínek, ve kterých probíhá zajištění žalobkyně v ZZC Bělá Jezová, žalovaný uvedl, že nepovažuje v tomto vyjádření za nutné zopakovat vše, co obšírně k zajištění těhotné žalobkyně uvedl ve svém předchozím vyjádření k žalobě proti rozhodnutí o prvotním zajištění. Žalovaný zde odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7.10.2015, č.j. 32 A 1/2015-37, v němž krajský soud velmi podrobně zhodnotil situaci těhotné žalobkyně a zohlednil princip nejlepšího zájmu dítěte, dosud nenarozeného dle Článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte – *„zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány“*.

Závěrem žalovaný uvedl, že každý stát má nezpochybnitelné právo stanovit si podmínky, za nichž je umožněn cizincům vstup na jeho území a v případě porušení těchto podmínek má stát možnost užít dostupných zákonných opatření, které zabrání v pokračování nelegálního jednání cizinců. V daném případě nebyla jiná možnost, než cizinku zajistit. Pokud by policie ztratila možnost užít těchto zákonných opatření v případě nelegálních migrantů ve vysokém stupni těhotenství, stala by se pouhým nečinným pozorovatelem a podílníkem na nelegálním překračování hranic cizími státními příslušníky a v jejich nekontrolovaném pohybu po území ČR. Žalovaný k

těhotenství žalobkyně aktuálně upřesnil, že ač je v žalobě neustále uváděno, že žalobkyně je v pokročilém stádiu těhotenství, při podání prvotní žaloby nebyl znám konkrétní měsíc těhotenství žalobkyně z důvodu její nespolupráce se zdravotnickým personálem v Zařízení. Žalovaný se proto opakovaně spojil se zdravotním personálem v Zařízení, který potvrdil, že vstupní lékařská prohlídka v Zařízení byla provedena dne 1.9. 2015, při které žalobkyně uvedla, že je v 7. měsíci těhotenství. Dne 25.9. 2015 se měla žalobkyně podrobit gynekologickému vyšetření, avšak na lékařskou prohlídku se nedostavila. Dne 22.10. 2015 žalovaný učinil telefonický dotaz ošetřující lékařce MUDr. Regnerové se zjištěním, že dne 16.10. 2015 žalobkyně podstoupila gynekologické vyšetření, při kterém jí byl stanoven termín porodu na den 29.11.2015. Z vedeného je pak zcela zřejmé, že žalobkyně je v současné době v 8. měsíci těhotenství. Vzhledem k termínu porodu a informaci oddělení Dublinského střediska šestitýdenní lhůta pro provedení transferu do příslušného členského státu vyprší až dne 9.11.2015, žalobkyně by tak měla být předána do Rakouské republiky před samotným porodem. Navrhl zamítnutí žaloby a potvrzení důvodů vedoucích k vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobkyně.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve svém rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Žalobu projednal bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Krajskému soudu je známo, že proti rozsudku zdejšího soudu o prvotním zajištění žalobkyně ze dne 7.10. 2015, č.j. 32 A 1/2015-37 byla podána kasační stížnost. Obsahem správního spisu je uvedený rozsudek a krom skutečností, v něm popsanych a ověřených ze správního spisu v rámci předchozího řízení, správní spis obsahuje úřední záznam žalovaného ze dne 20.10. 2015 o zkoumání důvodů zajištění v souladu s ust. § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v němž vyhodnotil trvání důvodů zajištění, písemnost od oddělení Dublinského střediska - Oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení ze dne 23.10. 2015, v němž je uvedeno, že dne 7.10. 2015 bylo cizince předáno rozhodnutí o zastavení řízení a jejím předání do Rakouské republiky, a vzhledem k tomu, že šestitýdenní lhůta pro provedení transferu do příslušného členského státu vyprší až dne 9.11. 2015, je tímto žádáno o prodloužení zajištění žalobkyně do dne 9.11. 2015.

Soud pro přehlednost rekapituluje, že žalobkyně uvedla, že mateřskou zemi Ghanu opustila před čtyřmi roky. Cestovala lodí do Řecka, kde úspěšně požádala o azyl, dva roky pobývala na ostrově Somos. Poté se vydala pěšky do Makedonie, kde byla na 30 dní zadržena policií a poté do Srbska a Maďarska. Tato cesta jí trvala asi půl roku. V Maďarsku znovu požádala o azyl, ale na výsledek nečekala a pokračovala do Rakouska, kde pobývala poslední rok a půl. V Rakousku znovu požádala o azyl a i zde jí byl udělen. Našla si přítele jménem Vito, státní příslušnosti Nigérie, se kterým nyní čeká dítě. Na konci srpna její přítel odjel zřejmě do Německa, proto si zakoupila jízdenku i ona, a to na vlak do Německa, aby ho našla a on se o ni a dítě postaral. To, že vlak jede přes území ČR, nevěděla, po překročení státní hranice byla na území ČR zadržena Policií ČR, jelikož na území vstoupila bez platného cestovního dokladu a víza, tedy neoprávněně. Ze zjištěných skutkových okolností bylo dle žalovaného zřejmé, že cílem cesty žalobkyně nebyla Česká republika, ale Spolková republika Německo. Žalovaný tak neměl důvod se domnívat,

že by se žalobkyně vrátila dobrovolně do Řecka, kde jí byl poprvé udělen azyl nebo do Maďarska, kde byla žadatelkou o azyl a nesdělila ani, že by se chtěla vrátit do Rakouska, kde byla rovněž žadatelkou o mezinárodní ochranu. Uvedla, že chce do Německa za přítelem, nesdělila ani, že by po dobu dublinského řízení setrvala dobrovolně v ČR. Naopak všechny zjištěné okolnosti svědčily o tom, že při ponechání žalobkyně na svobodě bude pokračovat v naplnění cíle a účelu své cesty, tj. bude nelegálně cestovat do Spolkové republiky Německo. Lustrací v EURODAC pak bylo potvrzeno, že žalobkyně dne 18.4. 2011 požádala v Řecku o mezinárodní ochranu, dne 27.9. 2013 v Maďarsku a dne 14.1. 2014 v Rakousku. Ve spise se dále nachází úřední záznam o telefonickém dotazu ošetřující lékařce MUDr. Regnerové se sdělením, že dne 16.10. 2015 žalobkyně podstoupila gynekologické vyšetření, při kterém jí byl stanoven termín porodu na den 29.11. 2015.

Soud konstatuje, že ještě před jeho rozhodnutím ve věci mu byla žalovaným doručena (se žádostí o založení do správního spisu) informace k provedení transferu ze dne 3.11. 2015, v níž se uvádí, že stejného dne žalovaný obdržel od Ministerstva vnitra, OAMP žádost o zajištění transferu žalobkyně z území ČR s tím, že uvedený orgán požádal rakouskou stranu o převzetí cizinky na den 9.11. 2015 na hraničním přechodu Mikulov ve 12.00 hod. Dne 5.11. 2015 soud obdržel od žalovaného další informaci k provedení transferu, v níže se uvádí, že stejného dne žalovaný obdržel od Ministerstva vnitra, OAMP informaci, dle které se transfer žalobkyně do Rakouské republiky neuskuteční (důvodem je aktuální zdravotní stav žalobkyně, kdy dle rakouských právních předpisů není možné provádět transfer 8 týdnů před předpokládaným termínem porodu). Z uvedeného důvodu správní orgán vydal dne 5.11. 2015 příkaz k propuštění žalobkyně ze Zařízení pro zajištění cizinců, který byl zaslán do ZZC v Bělé-Jezové. Dle doloženého příkazu byla žalobkyně ze zajištění propuštěna dne 5.11. 2015 ve 11.20 hod.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Soud předně konstatuje, že ve svém rozsudku o prvotním zajištění žalobkyně (č.j. 32 A 1/2015-37) dospěl k závěru, že rozhodnutí o zajištění žalobkyně za účelem předání do země, v níž běží řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bylo vydáno v souladu s českým právním řádem. Soud se v uvedeném rozsudku podrobně vypořádal i s argumentací, která je namítána touto žalobou. Na podstatné závěry uvedeného rozsudku poukázal žalovaný již ve svém vyjádření k žalobě (viz výše).

Z ustanovení § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vyplývá, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. **Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.** V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

V Článku 28 odst. 2 Dublinského nařízení je uvedeno, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li

vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

V Článku 28 odst. 3 Dublinského nařízení je uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď, která musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději **do šesti týdnů** od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3“.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo **pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů** uvedené v třetím pododstavci, **nesmí být osoba dále zajištěna**. Články 21, 23, 24 a 29 platí obdobně.

Žalobkyně v žalobě namítala jednak, že k zajištění její osoby na základě čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, a tím tedy ani na základě § 129 zákona o pobytu cizinců nemohlo dojít, neboť chybí zákonem stanovená objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince a dále, že se žalovaný řádně nezabýval otázkou, zda existuje reálný předpoklad toho, že k předání žalobkyně do jiného členského státu EU ve stanovené lhůtě skutečně dojde, a svůj závěr nedostatečně zdůvodnil.

Krajský soud konstatuje, že předmětem přezkoumání správnosti a zákonnosti je rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince. K otázce tvrzené nezákonnosti vlastního zajištění, pokud žalobkyně odkázala na rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem a Městského soudu v Praze, je soud nucen zopakovat, jak již uvedl ve svém rozsudku 32 A 1/2015, že Nejvyšší správní soud nesdílí názor vyslovený v rozhodnutích Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 42 A 12/2015 a Městského soudu v Praze č.j. 1 A 47/2015, kterých se dovolává žalobkyně, tedy že Dublinské nařízení č. 604/2013 jednoznačně vyžaduje zakotvení objektivních kritérií pro určení vážného nebezpečí útěku ve formálním právu a že bez tohoto zakotvení nelze cizince podle čl. 28 odst. 2 daného nařízení vůbec zajistit. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24.9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015 – 88, naopak argumentuje, že tato kritéria mohou být vymezena rovněž správní praxí a soudní judikaturou a že absolutní požadavek na jejich zákonné zakotvení lze označit za „zbytečně formalistický“. Žalobkyně podle obsahu spisu nemá v ČR žádné příbuzné, ani blízké

osoby, z jejího vyjádření v průběhu řízení jasně vyplynulo, že cestovala do Německa za svým přítelem, s nímž očekává dítě a v České republice zůstat nechce. Sama žádnou mírnější variantu zdejšího pobytu nenabídla, správní orgán tak, dle přesvědčení soudu logicky dovedl, že pokud nebude zajištěna za účelem předání zpět do Maďarska nebo do Rakouska, kde podala žádosti o azyl, bude pokračovat v počaté cestě. V tomto konkrétním případě tedy vážné nebezpečí útěku zcela jistě existovalo a žalovaný danou situaci vyhodnotil v souladu se zněním čl. 28 Dublinského nařízení. Soud na tomto místě rovněž opakuje (jak již uvedl v rozsudku 32 A 1/2015), že Nejvyšší správní soud v Brně v posledních dnech vznesl k Soudnímu dvoru EU přesně z namítaného důvodu předběžnou otázku, tedy, aby bylo na pevně postaveno, zda zajišťování migrantů za situace neexistence přesné definice pojmu „vážné nebezpečí útěku“, má na zdejším území oporu v zákoně a nevykazuje prvek svévole. Za situace, kdy povinností soudu dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je rozhodnout ve věci do 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu, s ohledem na předmět věci by pak přerušení řízení do doby rozhodnutí o předběžné otázce nebylo možné ani žádoucí, krajský soud proto řeší konkrétní věc za současné situace a právní úpravy a jeho povinností je tak vzít v úvahu všechny skutečnosti a okolnosti dané věci a tyto řádně a objektivně zhodnotit.

K žalobní námitce, zda existuje reálný předpoklad, že k předání žalobkyně do jiného členského státu skutečně dojde, soud přisvědčuje podrobné argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě včetně odkazů na judikaturu a popsanych kroků správního orgánu, když je zřejmé, že správní spis obsahuje řádné záznamy o tom, že žalovaný průběžně zkoumal, zda trvají důvody zajištění.

Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce o porušení článku 5 odst. 1 Evropské úmluvy. K této otázce se soud podrobně vyjádřil již ve svém rozsudku proti prvotnímu zajištění žalobkyně (č.j. 32 A 1/2015), zdůraznil princip nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte – zde dosud nenarozeného dítěte žalobkyně. K otázce těhotenství žalobkyně pak žalovaný zjistil aktuální skutečnosti, tedy, že termín porodu je stanoven na 29.11. 2015.

Je zřejmé, jak vyplývá z posledního sdělení žalovaného ze dne 5.11. 2015, že v době rozhodování soudu byla žalobkyně propuštěna ze zařízení pro zajištění cizinců, neboť zanikl důvod pro zajištění (§ 127 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.). Soud se proto již dále nevyjadřuje k podmínkám v ZZC Bělá-Jezová na základě žalobkyní předložené Zprávy Veřejného ochránce práv z návštěv ZZC Bělá-Jezová uskutečněných v roce 2015.

Soud v daném případě, ač žalobkyně již byla propuštěna, dospěl k závěru, že i rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění žalobkyně za účelem předání do země, v níž běží řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bylo v souladu s českým právním řádem, resp., v daném případě bylo i v souladu s čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení č. 604/2013 ze dne 26.6. 2013. Ostatně žalovaný postupoval i v souladu s článkem 28 odst. 3 Dublinského nařízení, kdy po zjištění, že k transferu žalobkyně do Rakouska nedojde, byla okamžitě ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěna. Soud neshledal žádné vady řízení, neshledal ani nezákonnost napadeného rozhodnutí z žádného žalobou namítaného důvodu, a proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a správní orgán, který měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. listopadu 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně